

20 noiembrie – 26 noiembrie

Să-și întoarcă inima

Textul de memorat: „Și, dacă de acolo vei căuta pe Domnul Dumnezeuul tău, Îl vei găsi, dacă-L vei căuta din toată inima ta și din tot sufletul tău.” (Deuteronom 4:29)

Un adevăr de viață simplu ne urmărește pe toți: suntem păcătoși. Adesea îi auzim pe unii „experți” criticând ideea creștină despre degradarea fundamentală la care a ajuns omenirea, dar tot ce avem de făcut este să ne uităm la știri o zi-două sau să analizăm rapid istoria umană și veridicitatea acestei doctrine creștine devine evidentă.

Sau, chiar mai ușor, tot ce trebuie să facă cineva este să se uite în oglindă; nu prea departe, de fapt. Oricine are curajul să privească îndelung în interiorul propriei inimi (care poate fi un loc înfricoșător de vizitat) știe cât de adevărat este pasajul din Romani 3:9-23, care se termină cu cuvintele: „căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23).

Firește, vestea bună se găsește în următorul verset, care spune că suntem „socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus” (Romani 3:23). Elementul esențial al acestei vești este pocăința: recunoașterea propriului păcat, părerea de rău pentru el, cererea de iertare a păcatului înaintea lui Dumnezeu și, în cele din urmă, abaterea de la el. Pentru că suntem păcătoși, pocăința ar trebui să fie o parte centrală a existenței noastre creștine, iar săptămâna aceasta vom vedea noțiunea pocăinței exprimată în Deuteronomul.

Duminică, 21 noiembrie – *Mi-Yitten*

Ebraica biblică, la fel ca majoritatea limbilor, este presărată cu expresii specifice folosite pentru a indica ceva diferit de ce înseamnă, de fapt, cuvintele care le alcătuiesc. O astfel de expresie din Vechiul Testament este *Mi-yitten*. *Mi* este pronumele interogativ „cine?”, iar *yitten* înseamnă „va da”. Astfel, literal, *Mi-yitten* înseamnă „Cine va da?”.

Totuși, în Vechiul Testament expresia denotă ideea de năzuință, de dorință, de ceva ce un om vrea cu ardoare.

De exemplu, după fuga lor din Egipt, când s-au confruntat cu provocări în pustie, copiii lui Israel au strigat: „Cum de n-am murit loviți de mâna Domnului în țara Egiptului!” (Exodul 16:3); „O, de am fi murit...” (NTR). Expresia „cum de n-am...” sau „o, de am fi...” derivă din *mi-yitten*.

În Psalmii 14:7, David declară: „O, de ar porni din Sion izbăvirea lui Israel!...” În textul ebraic nu există interjecția „O!”, ci *mi-yitten*.

În Iov 6:8, când el exclamă, „O, de mi s-ar asculta dorința.”, acel „O!” este în ebraică din nou *mi-yitten*.

1. Citește Deuteronomul 5:22-29 și concentrează-te în special pe versetul 29. Ce semnificație are faptul că această interjecție introductivă, „O!”, provine din expresia *mi-yitten*?

Domnul - Creatorul Dumnezeu, Cel care a făcut spațiul și materia, Cel care a adus lumea noastră la existență printr-un cuvânt, Cel care i-a suflat lui Adam în nări suflarea de viață, este Cel care rostește o expresie asociată în general cu slăbiciunea și cu limitele umane. Ce confirmare a liberului-arbitru! Aici vedem că există limite ale intervenției lui Dumnezeu în mijlocul marii lupte. Această utilizare a lui *mi-yitten* descoperă că până nici Dumnezeu nu poate forța voința liberă a omului; căci în clipa în care ar face-o, aceasta nu ar mai fi liberă.

Și după cum noi, oamenii, suntem liberi să păcătuiți, în același fel suntem liberi și să-L alegem pe Domnul, să alegem să fim deschiși față de conducerea și călăuzirea Lui, să alegem, ca răspuns la îndemnul Duhului Sfânt, să ne pocăim de păcatele noastre și să-L urmăm. În cele din urmă, alegerea ne aparține nouă și numai nouă, și este o alegere pe care trebuie să o facem în fiecare zi, clipă de clipă.

Care sunt câteva dintre alegerile cu care urmează să te confrunți în următoarele ore sau zile? Cum poți învăța să-ți predai voința lui Dumnezeu, astfel încât, prin puterea Lui, să poți face alegerile corecte?

Luni, 22 noiembrie – Căutați-Mă și Mă veți găsi

În Biblie putem găsi dovezi ale preștiinței lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, El știe mai dinainte tot ce se va întâmpla. Fie că este vorba de imperiile lumii care se ridică și se prăbușesc (Daniel 7) sau de acțiunile individuale ale oamenilor, doar cu câteva ore înainte ca acestea să aibă loc - „Adevărat îți spun», i-a zis Isus, «că tu, chiar în noaptea aceasta, înainte să cânte cocoșul, te vei lepăda de Mine de trei ori»” (Matei 26:34) -, Domnul cunoaște sfârșitul de la început. Preștiința Lui, chiar și despre alegerile noastre libere, nu are nicio legătură cu libertatea acelor alegeri.

Astfel, Domnul știa, chiar înainte de a-i aduce pe copiii lui Israel în țară, ce aveau să facă odată ajunși acolo.

2. Ce a spus Domnul că vor face copiii lui Israel după ce aveau să intre în țara care le fusese promisă? Deuteronomul 4:25-28

În versetele de dinainte, Domnul le spune în mod specific să nu-și facă idoli și să nu se închine lor (Deuteronomul 4:15-20). Și totuși, următoarele versete spun, în mare măsură, că făurirea idolilor și închinarea la ei este exact ceea ce ei urmează să facă, în ciuda tuturor avertizărilor. Să observăm că, în Deuteronomul 4:25, Moise spune clar că aceasta nu se va întâmpla imediat. După tot ce tocmai trăiseră, era puțin probabil să cadă în idolatrie chiar atunci. Totuși, de-a lungul timpului, după aproximativ o generație, tendința de „a uita” (Deuteronomul 4:9) ce făcuse Domnul pentru ei și ce îi avertizase avea să-i determine să facă exact ce fuseseră avertizați să nu facă.

3. Ce spune Domnul în versetele următoare că va face pentru ei, în această situație particulară? Deuteronomul 4:29-31

Harul lui Dumnezeu este uimitor. Chiar și după ce ei se vor deda răului abominabil al idolatriei, chiar și după ce își vor primi răsplata cuvenită pentru păcatele lor, dacă se vor întoarce la Domnul, El îi va ierta și îi va reabilita. Pe scurt, dacă vor alege de bunăvoie să se pocăiască, El le va accepta pocăința.

Verbul folosit în Deuteronomul 4:30 este „a se întoarce”. Aceasta înseamnă că ei vin înapoi la Domnul, unde ar fi trebuit să fie tot timpul. Termenul ebraic *teshuvah*, din aceeași rădăcină cu verbul „a se întoarce”, înseamnă „pocăință”.

Astfel, în esență, orice altceva ar implica pocăința, ea este o întoarcere la Dumnezeu după ce am fost separați de El din cauza păcatelor noastre.

Marti, 23 noiembrie – Teshuvah

În toată cartea Deuteronomul apare o temă-cheie: ascultați de Domnul și veți fi binecuvântați; nesocotiți-L și veți suferi consecințele. Lucrurile nu stau diferit în Noul Testament. „Nu vă înșelați: «Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit.» Ce seamănă omul, aceea va și secera. Cine seamănă în firea lui pământească va secera din firea lui pământească putrezirea, dar cine seamănă în Duhul va secera din Duhul viața veșnică” (Galateni 6:7,8).

Din nefericire, cel puțin după cădere, păcatul pare a fi la fel de ușor și de natural ca respirația. Și în ciuda tuturor avertizărilor și a tuturor făgăduințelor - „Porunca aceasta pe care ți-o dau eu azi nu este mai presus de puterile tale, nici departe de tine” (Deuteronomul 30:11) -, o mare parte din popor a făcut exact așa: a căzut în păcatele despre care Dumnezeu îi avertizase.

Cu toate acestea, Dumnezeu era binevoitor să îi aducă înapoi pe copiii lui Israel dacă, folosindu-și voința liberă, se pocăiau și se întorceau la El.

4. Ce spune Domnul că va face pentru poporul Lui, în ciuda răului pe care Israel l-a săvârșit? Totuși, care a fost condiția pe care se bazau toate aceste promisiuni minunate? Deuteronomul 30:1-10

Ideea este simplă și clară: dacă dai greș, consecințe teribile vor rezulta pentru tine și pentru familia ta. Așa face păcatul. Totuși, chiar și atunci, te poți pocăi și Domnul te va aduce înapoi și te va binecuvânta.

De nenumărate ori apare în aceste versete aceeași rădăcină ebraică din spatele cuvântului *teshuvah*. În Deuteronomul 30:2, textul spune: „Dacă te vei întoarce la Domnul, Dumnezeul tău”; în Deuteronomul 30:8, deși este tradus de cele mai multe ori, și în mod corect, „vei asculta de glasul Lui”, s-ar putea traduce literal: „Te vei întoarce și vei asculta de glasul Domnului.” În final, în Deuteronomul 30:10, „dacă te vei întoarce la Domnul, Dumnezeul tău, din toată inima ta și din tot sufletul tău”, apare din nou verbul „a se întoarce”.

Cu alte cuvinte, în ciuda a tot ce li s-a întâmplat, în ciuda încălcării fățișe și a ruperii legământului, Domnul încă nu terminase cu acești oameni și, dacă nu voiau ca El să încheie orice legătură cu ei, puteau să manifeste acea dorință de pocăință.

Deși tratează despre națiune ca întreg, cum reflectă aceste texte cât de importantă este adevărata pocăință și la nivel individual, atunci când, uneori, călcăm legământul pe care l-am făcut cu Domnul?

Miercuri, 24 noiembrie – Cu toată inima ta

Deuteronomul 30:1-10 descoperă harul și bunătatea lui Dumnezeu față de păcătoși și față de cei care recidivează, chiar dacă aceștia au fost binecuvântați de Dumnezeu într-un mod unic: „Care este, în adevăr, neamul acela de oameni așa de mare încât să fi avut pe dumnezeii lui așa de aproape cum avem noi pe Domnul Dumnezeul nostru, ori de câte ori Îl chemăm?” (Deuteronomul 4:7). În ciuda a tot ce El făcuse pentru ei și a faptului că nu aveau nicio scuză sau justificare reală pentru păcat, ei tot au păcătuit (se poate identifica cineva aici?)

Și totuși, chiar și în acest caz, ce s-a întâmplat?

5. Citește Deuteronomul 30:1-10 și concentrează-te asupra a ceea ce presupune pocăința lor, întoarcerea lor la Dumnezeu. Ce era necesar să facă și ce înțelegem de aici că implică adevărata pocăință?

În cele din urmă, ei fuseseră nevoiți să facă alegerea de a se întoarce la Domnul și de a-L asculta *cu toată inima lor*. Într-un anumit sens, adevărata problemă era inima lor, pentru că, dacă aceasta era corectă față de Dumnezeu, acțiunile lor ar fi urmat pe aceeași linie, adică ar fi fost ascultători.

Acesta a fost motivul pentru care li s-a dat minunata făgăduință potrivit căreia, dacă ei aveau să se „întoarcă” la Domnul în mod sincer, El avea să lucreze în ei și să le „taie împrejur” inima. În mijlocul robiei lor, ei trebuiau să facă alegerea de a se întoarce la Domnul, și atunci Domnul i-ar fi adus înapoi la El și în țară. Odată ajunși acolo, în țară, El avea să-i binecuvânteze. Iar o parte a binecuvântării era că El avea să lucreze în ei schimbarea inimii, pentru ca ei și copiii lor „să-L iubească pe Domnul din toată inima lor și din tot sufletul lor, ca să trăiască”.

În final, răspunzând îndemnurilor lui Dumnezeu (vezi Faptele 5:31), ei ar fi trebuit să se pocăiască în mod sincer. Deși trata despre un context istoric diferit, Ellen G. White a scris: „Poporul se întrista pentru că păcatele îi aduceau necazuri, nu pentru că Îl dezonorase pe Dumnezeu prin nesocotirea sfintei Sale Legi. Adevărata pocăință este ceva mai mult decât durerea pentru păcate. Ea este o abatere hotărâtă de la rău.” - *Patriarhi și profeți*, p. 557. Și acesta este un adevăr pe care îl putem vedea în Deuteronomul 30:1-10.

Cum putem ști care este diferența dintre părerea de rău pentru consecințele păcatelor noastre, lucru pe care oricine îl poate face, și părerea de rău pentru păcatul în sine? De ce este această distincție importantă?

Joi, 25 noiembrie – Pocăiți-vă și convertiți-vă

Desigur, Noul Testament este înțesat de conceptul de pocăință. De fapt, Ioan Botezătorul și-a început lucrarea cu chemarea la pocăință.

6. Cum apare în versetele următoare ideea de „întoarcere”? Cu alte cuvinte, ce le spune Ioan să facă, îndemn care reflectă ce am descoperit în Deuteronomul? De asemenea, de ce ar fi avut aceste cuvinte o relevanță deosebită pentru farisei și pentru saduchei? Matei 3:1-8

Și Isus și-a început lucrarea tot cu chemarea la pocăință.

7. Ce spune Isus și de ce leagă El pocăința de Evanghelie? Marcu 1:15

Fie că este Ioan, cel care le vorbește în mod particular liderilor religioși, sau Isus, care Se adresează națiunii în general, ideea este aceeași: Noi suntem păcătoși și, deși Isus a venit să-i salveze pe păcătoși, trebuie să ne pocăim de păcatele noastre. Și pocăința aceasta - fie că vine din partea unuia care păcătuiește în mod constant, din partea unui credincios creștin care cade în mod accidental într-un păcat sau din partea unui nou convertit - implică o întoarcere de la căile noastre greșite. Trebuie să ne recunoaștem păcătoșenia și, manifestând pocăință pentru păcatul în sine (și nu doar pentru consecințele lui), trebuie să facem alegerea conștientă de a-l părăsi și, încrezându-ne cu totul în meritele lui Isus, „să [ascultăm] de glasul Domnului Dumnezeului [nostru]” (Deuteronomul 15:5).

Unii teologi văd în Noul Testament ecouri ale ideii de pocăință așa cum este exprimată în Deuteronomul. De exemplu, când Petru acuză națiunea că L-a crucificat pe Isus, mulți din popor „au rămas străpuși în inimă și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: «Fraților, ce să facem?»” (Faptele 2:37). Adică, fiind conștienți de păcatul lor, le părea rău pentru el (erau „străpuși în inimă”) și voiau să știe ce ar trebui să facă acum ca să fie „la pace” cu Dumnezeu pe care L-au ofensat.

Nu este aproape aceeași situație ca a noastră, a tuturor, și anume a păcătoșilor care L-au ofensat pe Dumnezeu?

Citește Faptele 2:28. Cum a răspuns Petru la întrebarea lor și cum descoperă acest episod principiul din spatele adevăratei pocăințe?

Vineri, 26 noiembrie – Un gând de încheiere

„Cu fiecare pas al înaintării în experiența creștină, pocăința noastră va fi tot mai profundă. Domnul li se adresează acelor pe care i-a iertat și îi recunoaște ca fiind poporul Său, spunându-le: «Atunci vă veți aduce aminte de purtarea voastră rea și de faptele voastre care nu erau bune; vă va fi scârbă de voi înșivă, din pricina nelegiuirilor și urâciunilor voastre» (Ezechiel 36:31). De asemenea, El spune: «Voi face legământul Meu cu tine, și vei ști că Eu sunt Domnul, ca să-ți aduci aminte de trecut și să roșești, să nu mai deschizi gura de rușine când îți voi ierta tot ce ai făcut, zice Dumnezeu» (Ezechiel 16:62,63). Atunci, buzele noastre nu se vor mai deschide pentru a exprima laude de sine. Vom ști că singurul nostru motiv de laudă se regăsește numai în Domnul Hristos. Și vom mărturisii împreună cu apostolul Pavel: «Știu că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac» (Romani 7,18). «În ceea ce mă privește, departe de mine gândul să mă

Studiu Biblic, Trim. IV, 2021 – „Adevărul prezent” în Deuteronomul

laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume» (Galateni 6:14).” - Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 160-161

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA *EVANGHELIZARE*

Biblia: 2 Timotei 3 - Evrei

1. Pentru care motiv „El ne-a mântuit”?
2. Cum a fost născut Onisim?
3. Ce „se vor învechi ca o haină”?
4. Pentru a fi un mare-preot milos, Hristos a trebuit să _____ fraților Săi.

***Evanghelizare*, Secțiunea 16, subcapitolul „Medicul consacrat și sora medicală misionară”**

5. În ce sens „vindecarea celor bolnavi este tocmai lucrarea noastră”?